

er imod, at man laver en storamtsmodel. Måske er det dér, forklaringen ligger.

Nu har der været en lille debat i dag mellem De Radikales og SF's ordførere. Jeg vil sige, jeg synes også, noget tyder på, at der har været sådan lidt dobbeltspil fra De Radikale med store meldinger i offentligheden om, at man støtter den lille model, mens man måske, som i hvert fald et dagblad har noteret sig i en analyse, internt i regeringen har vetoet den lille model, fordi man på den måde kunne komme til at genere samarbejdet med De Konservative. Nu skal man jo passe på, når man begiver sig ud i sådan nogle kandestøberier, som det her tydeligvis er; men alligevel kan man jo notere sig, at den konservative ordfører har været ualmindelig tilfreds med, at det er endt som det er. Det giver da i hvert fald en lille antydning af, at der måske er noget om kandestøberierne.

Og måske er det i virkeligheden endnu vigtigere at spørge: Hvordan kan forskellige – ikke helt klare – politiske motiver her på Christiansborg føre til, at en så vigtig sag som hovedstadsreformen, som der i den grad har været lagt op til i lang tid igennem kommission osv., så relativt hurtigt kunne falde fuldstændig på gulvet?

Her skal vi selvfølgelig ikke bare kigge på partierne, men også på hele processen, hvor det jo er tydeligt, at hovedstadsreformen aldrig blev til en egentlig demokratisk diskussion. Der var ikke mange uden for disse mure, uden for Slotsholmen, uden for de mere eller mindre støvede rådhus rundt omkring i området, som overhovedet deltog i debatten, som engagerede sig i den.

Måske var det, fordi debatten aldrig fik noget reelt indhold, at den kun blev til en diskussion om kedelige administrative spørgsmål, om struktur, størrelse, hvor mange mennesker, og aldrig blev til det, som sådan en debat selvfølgelig bør være, nemlig en debat om, hvordan sygehusvæsenet i området bliver bedre, hvordan miljøet sikres bedre, hvordan vi kan udvikle vores demokrati i hovedstadsregionen, få sat demokratiudviklingen i centrum?

Hvis vi havde fået et sådant indhold og fokus, en sådan vægtning, i debatten, havde det måske været muligt at få flere til at deltage engageret i den. Og var det lykkedes at engagere flere, havde det nok også været sværere at lade reformen afgå ved døden, sådan som det ser ud til, at det i den givne situation var politisk mest bekvemt.

Resultatet er det, jeg har været inde på tidligere, at vi nu har fået en udemokratisk hoved-

stadsregion, at ca. en tredjedel af landets indbyggere kommer under delvis statslig styring på afgørende områder.

Selvfølgelig mangler vi endnu at se, hvad det bliver til, og man skal selvfølgelig heller ikke beskyldte nogen for at gøre noget, før de har gjort det. Alligevel må vi sige, at det peger i en forkert retning, at man har nedsat et udvalg med ti ministre, som, jeg citerer: »i de nærmeste år skal føde koordineringen mellem de tre amter og de to kommuner i regionen samt koordinere statens initiativer og relation til spørgsmål af væsentlig interesse for regionens udvikling«.

Når man laver sådan en instans og også, som vi har hørt i dag, en sygehuskommission, og vi kan se, at sygehusvæsenet fremover stadig væk skal udvikle sig i form af et selskab, og vi måske oven i købet også skal lave lovgivning vedrørende sygehusvæsenets udvikling i regionen, ja, så peger det jo desværre i en forkert retning. Vi skal stadig væk have en bydel, jeg tænker på Ørestaden, som skal udvikle sig som et selskab. Vi skal stadig væk have trafikinvesteringer, som besluttes og styres uden for det kommunale selvstyre. Vi skal have miljøinitiativer, regional planlægning og erhvervspolitik, hvor staten mere eller mindre går ind og tager over, om ikke formelt så i hvert fald med den egentlige udførende kraft og dermed også med styring.

Vi har også hørt i dag i debatten, hvordan en ændring af affaldsområdet måske skal organiseres uden den kommunale orden, som hører sig til, hvis man skulle kunne løse de her opgaver på en ordentlig måde.

Det er en skræmmende udvikling, hvor vi nu får dels forskellige regeringsinitiativer, dels forskellige selskabsformer – vi har jo allerede i dag et HS, der ikke fungerer – og så nogle forskellige samarbejder mellem amter og kommuner i området. Det betyder – det er min sammenfatning af det – at det demokratiske underskud, alle er enige om vi har i HS, i de kommende år vil blive endnu større, det vil omfatte flere områder. Det er meget beklageligt.

Enhedslisten ønsker hurtigst muligt at komme den anden vej, og det var på det grundlag, vi gik ind i debatten: vi ønskede at udvide demokratiet ved f.eks. at sige, at det vigtige for os var at få selskabsformer som HS nedlagt, at få demokratiseret Hovedstadens Trafikselskab og at man kunne begynde at diskutere og eksperimentere med forskellige former for direkte valgte bestyrelser. Det kunne være på sygehus-